

Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde» Rom. 11,6.

Navnet Jesus

Av Johannes Ev. Gossner 1773 – 1858

Da..., fikk Han navnet Jesus. Luk 2,21

Med det nye år får vi et nytt navn, i hvilket og ved hvilket vi kan begynne og fullende alt, utbe oss og få alt, lide og overvinne alt. - I hvilket og ved hvilket vi formår alt.

For «da åtte dager var gått, og Han skulle omskjæres, fikk Han navnet Jesus, som Han var kalt av engelen før Han ble unnfanget i mors liv.»

Han fikk altså dette navn av Gud! Hvordan kan det da være uten betydning og vekt? Hvor viktig, hvor betydningsfullt er det ikke, at dette navn ble gitt Ham nettopp ved omskjærelsen, da Han begynte å utgyte sitt blod for oss, for å forløse og forsone oss, slik at man straks kan si: «Han heter ikke bare Jesus, Han er også Jesus, en frelser, en forløser.»

Derfor sa også engelen til Josef: «du skal gi Ham navnet Jesus, for Han skal frelse sitt folk fra deres synder.» (Mt. 1,21).

Ja, dette navn er over alle navn. I det alene er frelse, og det er ikke gitt menneskene noe annet i hvilket de kan bli frelst enn Jesu Kristi navn - den levende Guds Sønnns navn» (Ap.gj. 4,12).

I dette navn altså begynner vi det nye år. I dette navn lever vi og fullender vi også, så lenge Herren vår Gud gir oss livet her nede. For det står skrevet:

«Og alt dere gjør, i ord eller gjerning, gjør det alt i Herren Jesu navn, med takk til Gud Fader ved Ham!» (Kol. 3,17).

Derfor må vi riktig lære å kjenne, og nøye betrakte dette navn, som vår frelses og salighets kilde. I dette navn ligger vår salighet. Ikke ved en trolldomskraft eller et maktspråk, men ved Hans *fortjeneste*.

Når det står skrevet: «Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst,» så er det dermed ikke å forstå kun den muntlige påkallelse av navnet, men hjertets troende, tillitsfulle, ydmyke, angerfulle fortrøstning, og munnens standhaftige bekjennelse, at Jesus Kristus er kommet til verden for å frelse

relse syndere - at Han har utgytt sitt blod for oss og våre synder, og at vi i Ham har forløsning ved Hans blod, som er våre synders forlatelse. Den som med troende hjerte hører eller uttaler Jesu navn, han minnes ved det om Hans krybbe og Hans kors, ans blod og Hans sår, Hans forsoning og forløsning.

En troende kan ikke høre eller nevne dette navn - ja, ikke tenke på det, uten at han gleder seg og takker, fordi han ved dette navn, d.e. ved Hans fortjeneste, ved Hans lidelse og død har fått nåde og fred. I Jesu navn

står alle Hans gjerninger, alle Hans lidelser oss for øye - all Hans kjærlighet og tålmodighet, all Hans vennlighet og nåde, med hvilken Han tok imot syndere, helbredet syke, trøstet elendige og møtte alle - selv sine fiender.

Derfor forkynner Paulus jødene, at de ved denne korsfestede og oppstandne skulle få syndenes forlatelse - og at de fra alt det som de ikke kunne rettferdiggjøres fra ved Mose lov, skulle i Ham rettferdiggjøres enhver som tror. (Ap.gj. 13,38-39).

Farefull ferd!

Av W.A. Wexels

Mange omkommer ynkelig på havet og ser aldri det deilige land, men synker ned i en gyseligg avgrunn, avgrunnenes avgrunn, som heter den evige døds rike. Og der er den mest grufulle motsetning til alt det som finnes i hint Edens land. Der er fyllden av alt som heter jammer og kval, og ikke en dråpe av trøst lesker den brennende tunge der. Å, for en avgrunn, for en avgrunn!

- Og det er mørke krefter utenfor oss, og i oss, gudfiendske, demoniske krefter som drar så sterkt ned dit! Det er søte, løkkende, hjertegripende røster, røster stundom med toner som av himlene, som hilder og fortryller sjelen og vil dysse den inn i en søvn med yndige drømmer, som

den først skal våkne av i helvetes dyp. - Å, den som vel var over!

Hvordan kommer vi over? Hvem vil føre oss sikkert over til det lovede land? Det vil vår Herre Jesus! Derfor kjøpte Han oss jo med sitt blod - derfor lever Han jo som vår Herre og frelser. Han vil føre oss over når vi uten skrømt vil følge Ham som Hans venner og disipler. Han kjenner nøye veien og kan aldri ta feil - for Han kjenner alle farer på det dype. Intet er skjult for Ham - intet kan skuffe Ham. Og Han har makt over alt det som kan true. Været og havet er Ham lydige, og hvert havuhyre skjelver for Ham. Han kan binde dem alle sammen og lede dem ved sitt bud, hvor hen Han vil! -

Jeg ønsker å se Jesus!

Av Julius Meer

Les: Joh. 12, 20 – 33

«**F**var, herliggjør ditt navn!» Et oppfordringsrop til Gud - ikke for Jesu skyld, men for folkets skyld (v.30).

Han har jo i lang tid herliggjort sitt navn, det var bare folket som var blindt og døvt for det; - nå ville Han atter herliggjøre det, først med denne røst fra himmelen og senere meget mer ved sin Sønnns lidelse, død, oppstandelse og herlighet. Nå skal dommen over denne verden bryte ut. Verden dømmes etter den stilling den inntar til Jesus.

Hva forhold står du i til Jesus, kjære venn? Står du i broderforhold til Ham eller hva? Er du kjent, fortrolig kjent med denne Jesus, eller er Han bare en historisk bekjent for deg, en størrelse som du vel kjenner av historien, men som du ikke har noe personlig bekjentskap til? Husk, som du i livet står til Jesus, skal Han i døden og på dommens dag stå til deg. Jesus er prøvesteinen for verden og for den enkelte sjel. Visselig er Han ikke kommet for å dømme, men frelse verden - men når verden ikke vil frelses, så dømmes den.

Disse grekere var kommet til templet for å tilbe. Er du, kjære sjel, kommet på samme måte, i samme hensikt? Er det bønn i din sjel, er det et ønske om å få

tale med Gud? Er det syndenes forlatelse du vil utbe deg av Gud? Hvis så er, så vær sikker på at du får audiens. Han er alltid hjemme, den kjære frelser, når det gjelder å treffe en engstet, bekymret sjel, som begjærer nåde. Og forlatelse får du full forlatelse, det borger Hans blod for.

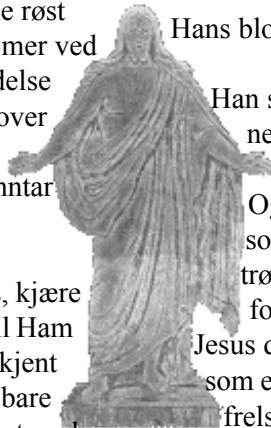
Han sa jo selv, da Han levde her nede: «Meg er gitt all makt på jorden til å forlate synder.»

Og Hans vilje er likeså stor som Hans makt. Kom bare trøstig, engstede sjel, som er fortvilet over synden - er det Jesus du vil se, å, du skal se Ham som en kjærlig, mild, barmhjertig frelser. En som svarer til sitt navn: «Forlatelsens Gud» - nådig, barmhjertig og av stor miskunnhet.

Måtte det være mange her i dag som ønsket å se Jesus. Se Ham som den Han er - en frelser for syndere. Å, hvor gjerne Han da vil la seg se.

Hvilket bilde har du ikke av Ham i Ordet - der er Hans fotografi så deilig utført, så skjønt og herlig. Han er malt for våre øyne i Ordet, langt elskeligere enn alle menneskers barn.

Hvor er Han ikke skjønn i sin soldatkappe, midt i den grufulle lidelse. -

Hvilket bilde får vi ikke av Ham, når Han fra korset ber for sine mordere og sørger for sin mor. Akk sjel, se Ham også når Han går omkring og gjør vel! Se Ham hin natt med Nikodemus, hin dag ved Sykars brønn, se Ham når Han velsignende legger sine hender på de små barn og lover dem Guds rike. Se hvor du vil i Hans liv, og du vil finne et vekkende, lokkende og manende bilde som drar deg til Ham.

Å, la deg dra, stå ikke på avstand, se ikke kaldt eller bare halvt til - nei fest ditt øye riktig fast på Ham, og Hans blikk skal møte ditt, og din sjel skal gledes. En kraft skal gå ut fra Ham og meddele seg til deg, en glans av Ham skal opplyse deg!

Bli slik ved å se. Stå hver dag opp til en ny beskuelse av din kjære frelser. Se så lenge på Ham, inntil du blir Ham lik. Husk at det å være en kristen er å ligne Jesus. Kom hvor ussel du er, og se på Jesus.

Det er mulig du er spedalsk - men nettopp derfor må du komme til Ham som kan rense deg fra din spedalskhet. Kommer du, skal din sjel bli renere enn Na'amans legeme ble ved badet i Jordan.

En mann var nær fortvilelsen, fordi han hadde mistet sitt eneste barn, en liten søt jente. Han fikk likevel en god søvn og drømte da, at han gikk over noen utmarker og kom til en stor flod, på hvis motsatte bredd han så sin lille datter vinke med hånden til ham og

ropte: «Far, kom hit, her er så skjønt!» Da han var mest bekymret for hvordan han skulle komme over, hørte han en stemme fra himmelen som sa: «Jeg er veien og sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg.» (Joh. 14,6). Da våknet han og forsto, at det bare var gjennom Jesus han kunne bli frelst. Han bøyde straks kne og overlot seg til Jesus med all sin synd, sorg og fortvilelse.

Siden denne stund syntes han hver morgen å høre sitt barns deilige stemme: «Far, kom over hit, her er så skjønt!»

Er det noen her som gjerne vil se Jesus, da skal du vite at Han er her midt iblant oss. Du kan få skue inn i Hans åpne sår og få se inn i Hans øyne som lyser av kjærlighet.

Når du er alene hjemme, eller når du samler dine til andakt, kan du få samme syn - ta bare din Bibel og bøy dine kne. Synet vil bli deg forunt. Han vil ikke skjule seg for noen som spør etter Ham i sannhet.

Og du, elskede venn, som lever av dette syn, har kanskje flere år levd av Jesus, og for hvert år er Han blitt herligere og deiligere for deg. Du skal snart få se Ham som Han er - bli Ham lik. Du skal snart få komme hjem til Ham og der oppe i den hvite skare få se «kongen i Hans herlighet.» (Jes. 33,17).

Å, hvilken dag det vil bli for deg! Hvilken pålmesøndag, når du står der

oppe for Lammets trone med de evige palmer i dine hender og synger et evig hosianna og halleluja!

Lengter du ikke dit? Jo du lengter dit, du vil jo så gjerne være hos din Jesus. Hans skikkelse er jo så deilig for deg, Hans ord er jo søtere enn honning og honningkake. Vær bare tålmodig, hvil ved korset, se på blodet, så vil din palmesøndag snart opprinne, og du vil stå ved din forlørsers høyre hånd, fridd fra synd, sorg, sukk og tårer.

Men du, arme venn, som vil se alt annet, bare ikke Jesus. Du kan se skjønnhet i naturen, i kunst og i poesi, men i korsets evangelium ser du ingen skjønnhet. Korsets evangelium er en

dårskap for deg, og du er en greker i dårlig mening. Hvordan vil det bli for deg på den store palmesøndag? Når alle Jesus venner, som har gledet seg i synet av frelseren, står der med palme-grener i sine hender og synger Moses' og Lammets sang?

Å, kjære venn, lengter ikke du også etter å se Jesus nå, for at du på denne store dag kan se Ham med fryd, frimodighet og salig glede?

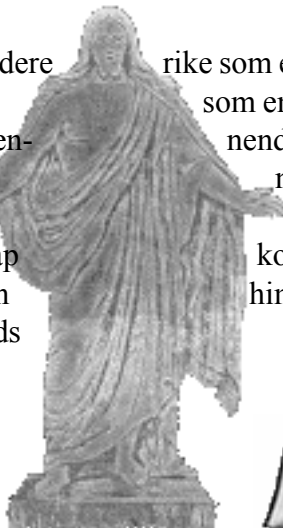
Å, forakt ikke en slik frelser – forsmå ikke Hans kjærlighet. Vend deg til Ham med denne oppriktige bønn: Jeg ønsker å se Jesus! Gud gi deg nåde til det! Amen!

Alltid *barnedåp*!

Dersom dere ikke omvender dere og blir som barn - dersom dere ikke i ydmykhet erkjenner at ikke vi, men - **Herren må begynne vår frelses verk** - erkjenner at også de voksnes dåp kun er en *barnedåp* - at også den voksne som døpes, må motta Guds

rike som et lite *barn* og føle seg som en trengende, et begynnende vesen, som ikke har noe av seg selv, men alt av Guds nåde - da kommer dere ikke inn i himlenes rike!

H. Martensen

Jesus vil føre oss over!

Av W.A. Wexels

Så gikk Han i båten, og disiplene fulgte Ham. 24 Og se, det blåste opp en kraftig storm på sjøen, så båten ble skjult av bølgene. Men Han sov. 25 Da gikk disiplene bort til Ham og vekket Ham og sa: Herre, frels oss! Vi går under! 26 Han svarte: Hvorfor er dere så redde, dere lite troende? Så reiste Han seg og truet vindene og sjøen, og det ble blikkstilte. 27 Mennene undret seg og sa: Hva er dette for en, siden både vinden og sjøen adlyder Ham? Matt 8,23-27

Jesus vil føre oss i sitt eget skip - i kirkeskipet som Han bygde i sin Fars navn.

Å, hvilket skip! Skulle vi rett beskrive det, ble vi aldri ferdige med det.

Kort - der er alt hva vi trenger for himmel og jord! Imidlertid er det alltid fare forhånden. Og fienden er ombord med sine medsammen-
svorne - ja, falske brødre og forførende ånder kom-

mer ombord, så det trenges til vedvarende år-våkenhet.

Ja, når vi farer med Herren, da begynner riktig uværet å rase på en særegen måte - for sjelefienden blir da rasende og anvender alle sine krefter for å rive oss fra Herren og atter gjøre oss til sitt bytte, for å ødelegge og oppsluke oss.

Og stundom kan det synes som om Herren slumret og ikke enset sin nød, og avgrunnen åpner seg under bølgenes brusing og sjelen bever.

Men Han gjør det kun for å prøve oss,

og går vi bare til Ham i vår angst, vekker Ham og roper til Ham, da reiser Han seg i sin stille kraft og byder stormen å legge seg og alle fiender å vike, Og det skjer!

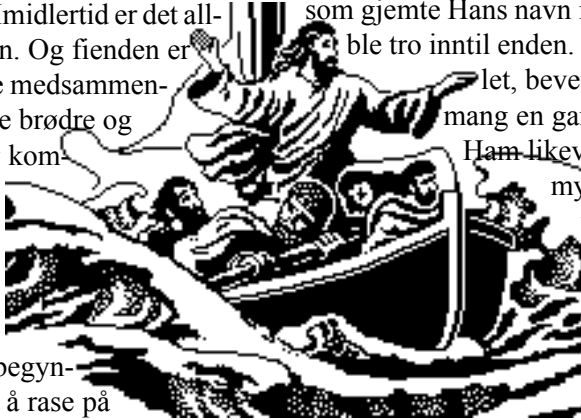
Da fører Han dem i havn ved lykk-salighetslandet i det fjerne, alle de sjeler som gjemte Hans navn i sitt hjerte og ble tro inntil enden. De vaklet, snub-
let, bevet og tvilte vel mang en gang, men forlot Ham likevel aldri, hvor

mye det enn ble truet og lokket - de gav aldri hjertet til noen annen!

Han fører dem omsider i havn,

etter en overfart som for noen synes så kort, for andre så lang. For noen var den lettere, lysere, blidere, for andre mer tung og trengselsfull, men for dem alle var den velsignet og blir gjenstand for salig betraktning og samtale, for lov og pris der hjemme, hvor alt ses i forklarende lys.

Å tenk, tenk hva som venter oss, når vi er kommet over! Tenk hva vi får se,

høre og nyte der! Tenk på alt det evig tilfredsstillende og uvisnelige! Tenk på kjærlighetens liv! Tenk hvor glad Han vil bli, som da ser oss frelste og i besittelse av alt det Han i sin selvfordere vant oss! Tenk på alle de gode

englers glede og takk for vår skyld! Tenk på møtet der mellom alle Guds barn, på samfunnslivet i de rettferdige boliger, som aldri synker. Tenk på vandringen sammen i den forherligede natur som er løst fra all forgjengelighet!

Navnet Jesus

Av Peder Tallaksen

Vi vil nå betrakte navnet Jesus, det som Han fikk ved omskjærelsen.

Engelen hadde før sagt, at Han skulle kalles Jesus. Nå da omskjærelsens kniv har gjort sin gjerning på Hans legeme, heter Han Jesus - Han har nå fått sitt navn.

Dette er også betegnende - så lenge jøden ikke var omskåret, hadde han ikke navn, men da han ble omskåret fikk han navnet.

Med det vil Gud lære oss, at så lenge vi er i vår natur, er vi ikke verd å nevne. Men når naturen her blir angrepet, og den dødbringende knivsegg blir satt på den, og blodet viser at dette er gjort, da får jøden sitt navn.

Jesus får navn i omskjærelsen, og får et stort og herlig navn, et navn som er over alle navn - Han får navnet *Jesus*, d.e. *frelseren*.

Navnet *Kristus* hadde Han før. Kristus er det navn Han har fra Faderen som mellommann mellom Ham og

mennesket, idet Gud ved det sier at Han er Guds salvede, utsendt av Ham for å være verdens forsoner. Det navn Han får, fra den menneskelige side på omskjærelsens bord, er Jesus, den som frelser sitt folk fra dets synder.

Vi har ikke noe å byde den kjære Gud Fader til vår frelse; vårt navn er vanære og skam - men her har vi Guds egen kjære Sønn, som skal lide og dø for oss. Ved dette Jesu navn er himmelen stengsel brutt ned, og Paradiset åpnet for alle Adams barn - det Paradis som ble stengt ved Adams synd. Det er dette Jesu navn det heter om: «Alt det dere ber Faderen om, skal Han gi dere i mitt navn.» (Joh. 16,23).

Selv Satan vet, at Jesu navn er mektig. Når den mann, som hadde en legion av djevlere så Jesus, skrek han: «Er du kommet hit for å pine oss før tiden?» (Mt. 8,29).

Alle helvetes innbyggere bever og skjelver for dette mektige navn. Døden er overvunnet, himmelen er åpnet, saligheten er gitt oss ved det dyrebare

og høyt lovede Jesu navn. Når vi ber til Gud i dette navn, da er det som om Jesus selv hadde bedt den bønn. Faderen vil ikke nekte sitt eget barn, Jesus Kristus, når Han ber for oss, og slik er det også når du ber i Jesu Kristi navn.

Et par bilder vil kanskje gjøre det klart for deg. Josef som kom til Egypt som en slavegutt, ble så opphøyet at Faraos sa til ham: «Du skal råde over mitt hus, og etter ditt ord skal hele mitt folk rette seg. Bare når det gjelder tronen, vil jeg være større enn deg.» (1 Mos. 41,40).

Slik lyder det siden engang for Faraos ører: «Josefs brødre er kommet.» Hvilken innflytelse hadde dette på Faraos? Jo, han gleder seg og lar Josef gi dem Gosens land, det beste i hele Egypt, og alt det korn de behøver. Han nekter dem ingenting. Hele Egypt med alt det han har å byde over, ligger for deres fot.

Skjer dette for deres egen skyld? Nei. Men det hersker nå en i Egypt, som er deres egen bror, og det er for hans skyld det går dem så vel. Skjønner du noe av dette? Forstår du, hva det vil si å komme til Guds trone og si: «Jeg er en av Jesu brødre. Jeg er en av Jesu søstre. Jeg er en av dem som Jesus har lidd og er død for - en av dem som Han elsker og vedkjenner seg.» Da er himmelens salighet, syndenes forlatelse, himmelens herlighet, alt er åpnet for deg for Jesu Kristi skyld.

Det var det ene bilde. Glem det ikke. Nå skal vi ta et bilde til for oss. Det fører oss hen til en liten by i Israels stamme, som heter Lo-Debar. Der sitter en mann, som har mange av sine like - han er krøpling og lam og kan ikke flytte seg selv på sine ben, en ussel stakkar, en invalid. Han har vært ødelagt fra han var liten gutt. Tjenestepiken hadde falt om kull med ham så begge bena hans ble brutt.

En dag kommer det utenfor hans hytte en fornem høy og herlig kongelig vogn med glinsende spann, og kusken spør om det bor en som heter Mefiboset i dette hus? «Jo,» sier tjenestepiken, «her er en stakkar her inne, som alltid må bæres, som ikke kan gå.» «Er han ikke en sønnesønn av Saul?» «Jo, han er av Sauls ætt, som er Davids fiende.» «Ja, vi er sendt fra kong David,» sier kusken, «fordi han er av Sauls hus. Vi skal ha ham med i kongens vogn. Han kommer aldri tilbake mer, han skal bli i kongens borg alle sine dager. Han skal ikke ha noen nød mer. Han skal iføres herlige og kongelige klær.»

Mennene tar og svøper ham i et teppe og fører ham til kongens borg, og David sier: «Er det du som er av mine kjære Jonatans blod?» «Ja,» sier han. «Hvorfor gjør du miskunnhet mot meg - for hva er vel jeg verd?» Svaret blir at han er av Jonatans slekt.

Vi ser her, at årsaken til vår frelse gjennom det dyrebare Jesu navn ikke ligger i noen som helst vår verdighet -

men fordi vi er Jesu Kristi nærmeste pårørende, er av Hans slekt, er himmelens salighet åpnet oss.

Gud gi at du skjønner dette, at du er av Jesu slekt og blod, at du arme synder som ennå går i syndens stinkende, råtnende syndeliv i dette elendige Sodoma, at du innbys til nådens mottagelse og himmelens salighet. Guds evangelievogn er satt for din

hjertedør. La Guds Ånd få løfte deg ut av dine synders gamle filler til nådens port, og du skal få syndenes forlatelse, og du skal få evig salighet, du skal tilhøre Herren med legeme og sjel og aldri, aldri bli kastet ut så lenge du blir tro i Hans samfunn.

Å, arme synder, la ikke denne dag bli bare en naturlig nyttårsdag, men en salig overgangs dag fra ditt gamle liv i synden til et nytt liv i Jesu samfunn.

Kristus er oppstanden! - Vi skal også oppstå!

Av Lars Oftedal

Siden denne store begivenhet nå virkelig er skjedd, at Jesus er oppstanden, er det blitt muligjort det som ellers ville være umulig - at syndere kan oppstå med Kristus, vekkes opp av den åndelige død, gjenfødtes til et levende håp og begynne en hellig vandring i et nytt liv.

Hvilken skare av arme, elendige syndere har ikke siden den første påskemorgen blitt ført over fra død til liv ved Jesu Kristi oppstandelse!

Kjære leser, er du?

- Syndere av alle folk og stammer og hedninger og tungemål har i den oppstandne frelsermann søkt og funnet det evige livs håp. Utallige av dem er allerede «sovnet inn i Kristus» og venter nå på sine legemers oppstandelse, når Herren kommer ned fra himmelen «med overengels røst og med Guds basun.» En skare lever ennå som gjester og

fremmede her i verdens «dårlige kvarter,» «mens vi lengter etter vårt barnekar, vårt legemes forløsning.» (Rom. 8,23).

Og - Jesus kommer snart! Når Han så kommer i skyene i all sin herlighet og majestet, «da skal de døde i Kristus først oppstå. Deretter skal vi som lever, som er blitt tilbake, sammen med dem rykkes opp i skyer, opp i luften, for å møte Herren. Og så skal vi for alltid være sammen med Herren.» (1 Tess. 4,16-17).

Denne de dødes oppstandelse fra deres graver på dommens dag - som Kristi oppstandelse er en pant og en førstegrøde for oss på - 1 Kor. 15,22 - den er en salig forventning for alle som tror - for Guds barn - men en fryktelig og forferdelig sannhet for alle uomvendte og vantro. For de skal også oppstå.

Den trofaste løftegiver!

Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,23

Se, Satan krevde å få dere i sin makt for å sikte dere som hvete. Men jeg bad for deg at din tro ikke måtte svikte. Luk. 22, 31-32

Hvilket skue blir ikke fremstilt for oss her! Satan frister - Jesus ber! Satan sikter - Jesus strider for oss! Den sterke mann angriper - den som er sterkere enn den sterke, slår ham tilbake!

Troende sjel! I dette ligger din sikkerhet midt under alle fristelseter. Du har en frelser ved din side, som sier til den truende bølge: «Så langt får du gå og ikke lenger!»

Gud tillater ofte sine å komme like til avgrunnens rand, for å minne dem om deres egen skrøpeligheit, men aldri lenger enn til randen. Den allmechtiges høyre hånd er rede til å frelse dem. Om de enn faller, skal de ikke omkomme, for Hans høyre hånd holder

dem oppe. Ulven kan nok hyle etter sitt bytte, men hva kan den skade når hyrden alltid er der med sitt årvåkne øye, som «ikke slumrer og ikke sover.» (Slm. 121,4).

Hvilken troende kan ikke underskrive det vitnesbyrd: «Om jeg måtte si: Min fot vakler! - da holder din miskunnhet meg oppe, Herre!» (Slm. 94,18).

Hvilken troende kan se tilbake på sin tilbakelagte pilegrimsvandring, uten å sehvor mange ganger Herren har hjulpet, og utbryte: «Du har fridd mine øyne fra gråt og min fot fra fall!» Min sjel, hvor ville du ha vært på denne dag, om ikke Herrens makt hadde bevart deg?

J.R. MacDuff

Kom i hu ordet til din tjener, som du har gitt meg å håpe på! Slm. 119,49

Tidligere nummer av bladet, se:

www.bladet.org

Småprofetenes budskap

Profeten Sefanja Av Einar Kristoffersen

Les: Kapittel 2

Søk Ham - nå!

«- du folk som ikke kjenner skam!»
(v.1).

Det sies om Guds folk dette! Guds menighet i verden! De som skulle være vitnesbyrd om Hans hellighet og rettferdighet og godhet for de hedninger som omgav dem.

«Som ikke kjenner skam!» Kan det sies om oss i dag!

De kalles sammen under den alvorlige sannhet, at det finnes et punkt hos Gud, der det ikke lenger er noen vei tilbake. Her beskrives det slik: «- før Guds råd føder.» (v.2).

Det betegner det punkt da Gud ikke lenger kaller på et folk, eller en enkeltperson. Da er det fortapt! Det er nemlig ikke mulig med omvendelse uten Guds kall og inngripen!

«- som agner farer dagen fram.» Slik beskrives dagen/tiden før dommen bryter inn - og en må undre om ikke det er en beskrivelse av «raske skritt.» Altså noe som kommer fort!

Kan du se for deg agner i vinden nå, så forstår du bildet. De er lette og farer

fort av sted. Dommens dag kommer med raske skritt! Kom derfor sammen - nå!

Ikke utsett oppgjøret med Herren til i morgen! La det skje «før Guds råd føder!» I morgen kan være for sent! Det kan hende du ikke er her i morgen, men allerede er gått dit hvor flokken allerede *er* skilt.

Der skjer ingen omvendelse!

Men som vi ser, så har Herren enda noen - en flokk - som søker Ham. De blir oppfordret og formant til å ydmyke seg også de. «Kanskje dere blir skjult på Herrens vredes dag!»

Helt ærlig nå - et spørsmål til oss som kaller oss ved Hans navn, og mener at vi søker Ham i sannhet: Er vi helt uten skyld i tilstanden i dag? Har vi sagt i fra som vi burde osv.? Må vi ikke heller ta Daniels bønn i munnen: «Vi har syndet og gjort ille, vært ugudelige og satt oss opp mot deg. Vi har veket av fra dine bud og dine lover. Vi hørte ikke på dine tjenere, profetene, som talte i ditt navn til våre konger, våre høvdinger og fedre og til alt folket i

landet.... Herre! Vi må skamme oss, våre konger, våre fyrster og våre fedre, fordi vi har syndet mot deg. Hos Herren vår Gud er barmhjertighet og tilgivelse. For vi har satt oss opp mot Ham, og vi hørte ikke på Herren vår Guds røst og fulgte ikke Hans lover, som Han satte frem for oss ved sine tjenere profetene. Hele Israel har overtrådt din lov, er veket bort fra deg og hørte ikke på din røst. Derfor ble den forbannelse Han hadde sverget å sende, utøst over oss, den som står skrevet i Mose, Guds tjeners lov. For vi hadde syndet mot Ham.» (Dan. 9, 5-6; 8-11).

Når vi leser denne formaning fra Gud ved profeten Sefanja her, så er det som å høre Jesu ord til oss: «Søk da først Guds rike og Hans rettferdighet, så skal dere få alt dette i tillegg!» (Mt. 6,33).

Skal du stå frelst på denne Herrens vredes dag, så duger så visst ikke den rettferdig som er av loven - egenrettferdigheten - men kun Guds egen rettferdighet. Det er den du må eie!

Vi ser hedningenes fryktelige undergang her. Det er dette syn - sammen med at frelse er mulig - som burde drive misjonærer ut, og ikke eventyrlyst eller noe som helst annet.

Deres guder viser seg å være bedrag. Der er ingen hjelp å få på denne dagen - eller noen annen dag heller for den saks skyld. Og Han som kan hjelpe i all vår nød, Han har de motstått, spottet og hånet.

Men Herren har alltid noen Han vil gjøre vel mot. Noen er alltid i Hans

hjerter. De elendige! Som Luther sier: Han må alltid ha noen Han kan gjøre vel imot! Gud er kjærlighet! (1 Joh. 4, 8 og 16).

David taler og handler helt i samsvar med dette sinn, der han spør: «Er det ennå noen igjen av Sauls hus, som jeg kan gjøre vel imot for Jonatans skyld? ...Er det ikke ennå noen igjen av Sauls hus, så jeg kunne gjøre Guds miskunnhet mot ham?» (2 Sam. 9,1 og 3).

Jo, det var Mefiboset, Jonatans sønn -den vanføre og elendige, som for sin fars skyld fikk være gjenstand for denne Guds miskunnhet resten av livet!

«Herren deres Gud skal se til dem og gjøre ende på deres fangenskap.» (v.7b).

«Jeg har hørt Moabs spott og Ammons barns hånsord, da de spottet mitt folk og bar seg overmodig at mot dets land. Derfor, så sant jeg lever, sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud, skal det gå Moab som Sodoma og Ammons barn som Gomorra: De skal bli overgrodd av nesler, og en saltgruve og en ørken til evig tid. Resten av mitt folk skal plyndre dem. De som blir igjen av mitt folk, skal ta dem i eie.» (v.8-9).

Hvorfor så nidkjær fordi disse spottet Hans folk? Jo, det avsløres i v.10 her: «Slik skal det gå dem for deres overmots skyld, fordi de hånte og bar seg overmodig at mot Herrens, hærskares Guds folk.»

Den hån og spott og forfølgelse Guds folk blir utsatt for fra verdens

side, er i virkeligheten en hån og spott og forfølgelse av Herren selv - Hans hellige navn! Derfor er også dommen så altomfattende!

Dette gjelder også nå! Ja, Skriften vitner om dette før det enda er skjedd: «Og de sier til fjell og klipper: Fall over oss og skjul oss for Hans åsyn som sitter på tronen, og for Lammets vrede.» (Åp. 6,16).

Kunne du tenke deg å gå ut på marken nå, og be fjell og klipper falle over deg! Nepe! Det vil jo knuse deg!

Men slik virkning har altså Guds vrede, der den åpenbares, at det skal være langt å foretrekke fremfor å møte den!

«Forferdelig skal Herren vise seg mot dem. Han skal tilintetgjøre alle jordens guder, og alle hedningenes fjerne kyster skal tilbe Ham, hvert folk på sitt sted.» (v.11).

Først og fremst ved ordet om korset - som jo også hele historien vitner om. Ikke minst i vårt land. Men om - og når - det ikke når frem; ved dom.

Til sist: «Så sant jeg lever, sier Herren, for meg skal hvert kne bøye seg, og hver tunge skal prise Gud.» (Rom. 14, 11). Og: «- i Jesu navn skal

hvert kne bøye seg, deres som er i himmelen og på jorden og under jorden, og hver tunge skal bekjenne at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære.» (Fil. 2, 10-11).

Bli nå enig med Ham, mens dere ennå er på veien! Dette er hva Han vil med sitt oppgjør med deg: «Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlaget, skal de bli som den hvite ull.» (Jes. 1, 18).

Denne beskrivelse av ødemark, ørken, tørt land o.l. som følger etter Herrens dom - og er en del av den - beskriver også en åndelig virkelighet. Livets Ånd er veket bort og de er overlatt til de ånder som hører mørket til. Hva de vil, det vet vi! «Tyven (djevelen) kommer bare for å stjele og myrde og ødelegge.» (Joh. 10,10a).

Merk deg nå, og stans opp for disse egenskapene som beskrives her. Ville du velge selskap med en person som innehadde dem?

Kanskje du heller vill ønske selskap med hans motstykke? «Jeg er kommet for at de skal ha liv og ha overflod.» (Joh. 10, 10b).

*Men jeg ønsker å se Jesus
først av alt!*

Skjult, men åpenbart!

Av Jakob Traasdahl

Og se, det var en mann i Jerusalem som hette Simeon. Luk. 2, 25

Guds Ånd fører oss inn i denne skjønnne beretning ved et betydningsfullt: «Se,» for å vekke vår oppmerksomhet for noe storartet og gripende, som fortjener at vi preger det dypt inn i våre hjerter.

Se, det var en mann i Jerusalem som hette Simeon.

Vi tenker oss en meget gammel, hvit-håret olding med et forklaret, elskelig åsyn – en, i hvis øyne det evige livs håp stråler oss i møte med forunderlig klarhet.

Om denne mann sier Guds Ånd oss, at han var «en rettferdig og gudfryktig mann. Han ventet på Israels trøst, og Den Hellige Ånd var over ham.»

Han var *rettferdig og gudfryktig*. Han vandret *med* sin Gud og *for* sin Gud. Han vandret på de «gode, gamle stier.» Guds vilje var hans livs lov, og han søkte i hele sin ferd å virkeliggjøre denne Guds vilje.

Han ventet på Israels trøst og ventet med en slik inderlig lengsel, at Herren måtte gi ham et særskilt løfte om, at han skulle slippe å legge sine gamle øyne - som speidet etter løftets oppfyllelse - sammen i dødens blund, «før han hadde sett Herrens Messias.»

Han var en av dem som under den lange ventetiden ropte fra sitt hjertes dyp: «Gid himlene måtte revne og Herrens velsignelse åpenbares.»

Han var en sann israelitt, «i hvis ånd det ikke var svik,» derfor kunne han ikke slå seg til ro før den *sanne Israels trøst* var åpenbart for ham. Han hadde ikke - lik sin samtids forskere i den Hellige Skrift - fått et slikt bilde av verdens frelser, at han ikke kjentes ved Ham når Han kom. Han hadde forstått Moses og profetene rett og var ikke blitt viklet inn i de forutfattede meningers dødningsvøp, som flesteparten av hans samtids fromme var innsvøpte i på en slik måte, at de ikke kunne makte å se Ham som kom til sine egne for å krone deres tusenårige venting med salig fryd.

Og når Simeon kunne få det rette bilde av Messias ut av de gamles Skrifter, da hadde dette sin grunn i det, at

Den Hellige Ånd var over ham.

Hvilken merkelig stadfestelse på disse frelserens ord: «Du har skjult dette for de vise og forstandige, men åpenbaret det for de umyndige.»

Tidens store teologer, som hadde gjort det til sin oppgave å forske i de Hellige Skrifter, leste seg blinde, mens de enfoldige som Simeon og Anna leste seg seende av de samme ord.

Gud hjelpe oss - for det kan visselig gå like ulykkelig med oss som forsker i selve evangeliet, om ikke Den Hellige Ånd er over oss. Vi kan likesom hine, få *hodet* fullt av begreper, mens *hjertet* er fremmed for livet i Gud - fremmed for Israels sanne trøst.

Guds ords fremstilling av frelserens vei er vel enfoldig og tydelig, og likevel har Gud, som Luther sier, «lagt det slik, at det skal bero på Den Hellige Ånds lys og

nåde, om noen skal forstå og finne den.»

Hyrdene, gamle Anna og Simeon fant den, mens folkets ledere, den jødiske menighets teologer, som hadde anvendt all sin tid på å bli riktig skriftlærde, ikke fant den, men «støtte seg på anstøtssteinen.»

Ja, slik kan det gå ennå den dag i dag. Vil du finne frelsens vei, vil du finne fred for din arme sjel, vil du lære Jesus å kjenne som din frelses fyrste og ikke bli bedratt ved død kunnskap - da må du ned i støvet og bli en av de umyndige, som frelseren har åpenbart for, det som er skjult for de vise og forstandige.

Barmhjertige frelser!

Av Martin Luther 1483 - 1546

Og det skjedde, mens de samtalte og drøftet dette, kom Jesus selv nær til dem og slo følge med dem. Men deres øyne ble holdt igjen, så de ikke kjente Ham. Luk. 24, 15-16

S med hvilken flid Han antar seg disse to svakt troende disipler, idet Han gjør alt det Han kan for å hjelpe dem i deres skrøpeligheit, og styrke deres tro.

Da Han ser og vet at de var gått bekymrede og bedrøvede bort fra de andre apostlene, og ikke visste hva de skulle tenke og håpe, vil Han ikke la dem bli i denne tvil og fristelse. Men for å hjelpe dem ut av den, kommer Han og vandrer med dem på veien.

Han lar alle de andre apostler sitte hos hverandre, skjønt også de var bekymrede og svake nok i troen. Men slik som disse to var i større fare for vantro, innfinder Han seg hos dem alene, som om Han nå etter sin oppstandelse ikke hadde annet å gjøre.

Han taler og disputerer så kjærlig med dem av Skriften, gir dem ved det anledning til å be Ham bli hos dem, og å ete og drikke med dem, inntil deres tro igjen vekkes opp, og de blir befridd

fra den tvil som de var plaget av. - Ja, blir så sterke i troen, at de ser og kjenner at Han er den samme Kristus som de tidligere hadde levende hos seg, og for tre dager siden hadde sett henge på korset, men som de på grunn av tvil og skrøpeligheit ikke hadde kunnet se og kjenne på veien.

Altså har Han med dette til lærdom og trøst, villet vise oss hvordan Hans styrelse skal være i kristenheten etter Hans oppstandelse, nemlig at Han ikke vil forkaste eller støte bort de svakt troende, heller ikke de villfarende og uforstandige, de skrøpelige, engstelige og bekymrede hjerter, men vise sin oppstandelses kraft nettopp på dem, idet Han vennlig lokker dem til seg - ja selv innfinder seg hos dem, omgås med dem på det aller kjærligste, lærer, underviser dem og eter med dem, inntil de blir sterke og visse i troen, og deres hjerter - som før var bedrøvede og bekymrede - igjen blir oppmuntrede og glade.

Vi skulle da vite at vi i Ham har en slik Herre, som vil holde oss vår svakhet til gode, og ikke har i sinne å støte oss fra seg, fordi vi ikke straks kan tro og leve som vi burde. Dersom vi bare har slike hjerter at vi ikke forakter eller forneker Hans ord, men har lyst og kjærlighet til Ham, og gjerne vil være fullkomne i tro og liv.

Det ser man også hos disse disipler, at selv om de var svake og uforstandige, elsket de likevel Kristus av hjertet, talte selv og hørte gjerne andre tale om Ham, og ønsket ikke noe heller, enn at det var

sannhet som de hadde hørt om Hans oppstandelse.

Men det var for høyt å tro for dem. De kunne ikke så snart holde det for sannhet, som det jo også er for høyt og stort for oss.

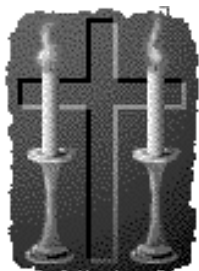
Det vet og ser vår kjære Herre, meget vel - derfor kan Han også desto bedre ha tålmodighet med oss, og er tilfreds med oss, når vi som Hans disipler bare hører Ham og gjerne vil la oss undervise og lære av Ham.

Med dette vil Han også lære oss hvordan man skal forholde seg i Hans rike, i særdeleshet mot de svakt troende og skrøpelige - nemlig at vi ikke så hastig skal fordømme eller forkaste dem som vi ser farer vill eller snubler, men ha tålmodighet med dem likesom Kristus har gjort mot oss, og daglig ennå gjør. For selv om Han for sin person og sin oppstandelse har guddommelig makt og kraft og er en Herre over himmel og jord, regjerer Han likevel slik i sin menighet, at Han utøver og viser sin oppstandelseskraft på sin arme, skrøpelige lille hop, idet Han tjener, trøster og styrker dem med denne sin makt og velde.

Etter dette eksempel skulle vi også, om vi enn er sterke, ikke bryste og hovmode oss av det, men tjene de skrøpelige med våre gaver og styrke og trakte etter å forbedre dem med undervisning, trøst, formaning og tukt, likesom man gjør med svake og skrøpelige barn, som man må omgås lemfeldig, pleie, bære og løfte, inntil de blir voksne og selv kan gå på føttene.

Nå har jeg funnet det jeg grunner
 Mitt salighetens anker på;
 Den grunn er Jesu død og vunder,
 Hvor den før verdens grunnvoll lå.
 Det er den grunn som evig står,
 Når jord og himmel selv forgår.

Om alt det beste jeg utretter,
 Er fullt av ufullkommenhet
 Og derfor dypere meg setter
 I bot og angers aske ned,
 Så vet jeg Gud er ikke vred,
 Han øver kun barmhjertighet!

På denne grunnen vil jeg være
 Så lenge jeg på jorden går,
 Det vil jeg tenke, tale, lære
 Så lenge hjertet i meg slår;
 Snart synger jeg i englekor:
 Barmhjertighet, hvor du er stor!

Bøker for salg!

Ved nåden i Kristus Jesus!

Korte prekenes over Kirkeårets Evangelietekster.
 Innb. 347 sider. Kr. 150,-

Livet i Guds Sønn

Andaktsbok Andakt for hver dag i året.
 Innb. 342 sider. Kr. 150,-

Jonas - profeten

En kort fremstilling ut fra Jonas' kall og sendelse.
 Hefte 40 sider. Kr. 30,-

Sendebrevene

En kort gjennomgang av sendebrevene til de sju menigheter i Lille-Asia
 Hefte 32 sider Kr. 20,-

Porto kr. 17,- pr. bok kommer i tillegg

Bestilling:

Eklundbk. 11
 3770 Kragerø
 Tlf. 92 62 92 98
 bladet@tele2.no
<http://www.ekris.net/ekrist>

Bøkene kan også kjøpes hos:

Bok og Media

Den kristnes ensomhet

A. W. Tozer

Den kristnes ensomhet er et resultat av, at han vandrer med Gud i en ugudelig verden, en vandring, som ofte må bringe ham bort fra fellesskapet med gode kristne såvel som med den ugjenfødte verden.

Hans gudgitte instinkter skriker etter vennskap med andre av hans slags, andre som kan forstå hans lengsler, hans ambisjoner, hans binding til Kristi kjærlighet, og fordi det i hans krets av venner er så få, som deler hans indre opplevelser, er han tvunget til å gå alene.

Utilfredsstilte lengsler etter menneskelig forståelse fikk profetene til å rope deres klage ut, og selv vår Herre led på samme måte.

Mannen [eller kvinnen], som står for Guds åsyn i faktisk, indre erfaring vil ikke finne mange, som forstår ham. Han finner kun få, som elsker å tale om det, som er den ypperste gjenstand for hans interesse, så han er ofte taus og åndsfraværende midt i støyende, religiøs fagprat.

Derfor får han ry for å være kjedelig og alt for alvorlig, så han unngås, og kløften mellom ham og samfunnet blir større.

Det er denne overmåte ensomhet, som kaster ham tilbake på Gud. Hans manglende evne til å finne menneskelig vennskap driver ham til å søke i Gud, det han ikke kan finne nogen andre steder.

Utdrag

Herren kom!

Av Carl Essendrop

Herren kom en gang – det er lenge siden – ikke bare, slik som i den gamle pakt, i ordets åpenbaring profeti, ikke heller i det enkelte syn, slik som for Abraham i Mamrelund, men i vårt kjød, i syndig kjøds lignelse kom Han full av nåde og sannhet. Ikke for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved Ham, og Han vandret

mellom menneskenes barn og talte sannhetens og livets ord, det ord som selv var og er ånd og liv. Og da Hans dype frelsens tanke ikke kunne fullkommes ved det alene, ble Han tro inn-til døden, ja korssets død, bar som Guds Lam så trofast all verdens synd, inntil Han kunne begrave den med seg i klippegraven.

I kraft av blodet! Av Einar Kristoffersen

1. Etter at Gud i fordums tid mange ganger og på mange måter hadde talt til fedrene gjennom profetene, 2. har Han nå i disse siste dager talt til oss gjennom Sønnen. Ham har Han innsatt som arving til alle ting. Ved Ham har Han også skapt verden. 3. Han er avglansen av Hans herlighet og avbildet av Hans vesen, og Han bærer alle ting ved sin krafts ord. Etter at Han hadde fullført renselsen for våre synder, satte Han seg ved Majestetens høyre hånd i det høye. 4. Og Han er blitt så meget større enn englene, som Han har arvet et herligere navn framfor dem. 5. For til hvem av englene har Han noen gang sagt: Du er min sønn, jeg har født deg i dag! Hebr. 1, 1 - 5

Du ser hvordan det er én ting som er i sentrum i Guds hjerte, én ting alt dreier seg om, én ting som fyller hele hjertet og bryter ut i vitnesbyrd - det er Sønnen! Når Gud i fordums tid talte gjennom profetene mange ganger og på mange måter, så var det om Sønnen Han vitnet. Og nå i de siste tider taler Han altså like ut, idet Han sendte sin Sønn i egen person.

På dette kjenner du igjen den eneste sanne Gud, og der hvor dette ikke er, der er heller ikke den sanne Gud, men Anti-krist. Det er jo de som til og med hevder, at Allah og Bibelens Gud er den samme! Har du noensinne hørt Allah, Koranen eller hans tilhengere opphøye Jesus fra Nasaret på denne måten? Nei, det er som nevnt dette den sanne og eneste Gud kjennes på, at Han vitner om og

oppfører Sønnen - ja, er selv åpenbart i og ved Ham. Den eneste sanne Gud, det er Ham som har talt til oss gjennom Sønnen! - Som det står her: «Han (Jesus) er avglansen av Hans herlighet og avbildet av Hans vesen.» (v.3a).

Det gjelder i våre sammenhenger også dette - der hvor noe som helst annet kommer i sentrum, det være seg Åndens gaver, rett lære eller hva annet godt og tjenlig det nå måtte være, der er vi ikke lenger på bølgelengde med Guds hjerte. Det kan fremdeles være viktige ting vi holder på med i og for seg, men når Guds hjertesak ikke lenger er vår hjertesak, da forstår vi at det går mot undergang, uansett hvor viktig saken ellers måtte være. Ta for deg brevene til menighetene i Åpenbaringsboken og bli overbevist om det jeg nå sa til deg.

Det er av en uendelig betydning for meg og deg, at vi i det minste begynner å fatte dette Guds vitnesbyrd - dette Guds inderlige og brennende vitnesbyrd om Sønnen. For idet du begynner å fatte hvilken grunnvoll dette er for Faderen, til frelse for deg, da begynner du også å fatte, hvilken grunn du har til frimodighet, du som ikke vet deg noe annet til frelse enn nettopp Guds Sønn. Da vokser det frem, det som kalles frelsesvisshet. Skal du noen gang få frelsesvisshet, må du jo ikke se på deg selv og din evne til å tro og opphøye og glede deg i dette evangelium om Sønnen, for det kan jo sannelig variere - men du må høre Faderens vitnesbyrd om Ham! - Du må høre hvordan Faderen priser og opphøyer Ham - og når det da demrer for deg, at denne som Faderen opphøyer så grenseløst, det er Han som Han har gitt deg til frelse - ja, se da - da begynner du å se utover de «sollyse sletter.»

Han har talt til oss gjennom Sønnen, leste vi (v.2a), og hva sier Han så?: «Etter at Han hadde fullført renselsen for våre synder, satte Han seg ved Majestetens høyre hånd i det høye!» (v.3b).

Hørte du hva Faderen talte nå? Hva sa Han gjennom Sønnen? Sa Han ikke at Han har fullført renselsen for dine synder? Sa Han ikke det? Du skal i så fall få lov til å komme til meg etterpå og vise meg en annen forståelse av det vi nettopp leste. Men kan du ikke det -

ja, så er altså renselsen for dine synder skjedd!

Det er da en fryktelig ting å vandre i et ufullendt verk her på jord, streve og engstes og arbeide, når en faktisk har et fullendt verk i himmelen i Jesus Kristus.

Du skal ta for deg og lese disse vers i Hebreerbrevet - det er nemlig ikke noe mindre enn Faderens vitneiver du møter, en vitneiver som drev Ham dit hen, at Han selv steg ned hit og ble et menneske som oss, mennesket Jesus fra Nasaret - dog uten synd. Hør! - Han har gitt deg en stedfortreder som er uten synd!

Ja men jeg, sier du, jeg er så full av synd! - Det henger så mye ved meg og et glimt inn i mitt eget hjerte er nok til å ta motet helt fra meg! Ja, er det ikke typisk for oss dette! Vi taler så høyt om vår egen synd og skrøpeligheit, at vi overdøver Herrens ord: «Jeg har gitt deg en stedfortreder uten synd!» Hva er det du er så redd for ved dette? - Det er jo ingen ringere enn Faderen som har gitt deg denne frelse, og åpnet deg denne frelsesvei. Jeg har ikke noen frelse å tilby deg. Det er ingen hjelp i om du ble tusen ganger mer ivrig og virksom som kristen, det er ingen hjelp i hva sammenheng du står i, om den er aldri så rett, eller om du fikk tro og kraft til å flytte fjell, om du ikke hører og eter og lever av dette budskapet om den syndfrie stedfortreder.

Nå taler Han til deg om Sønnen som en taler til et lite barn, så får en bare

håpe da, at du ikke er blitt for stor til også å høre som et lite barn: «Se her, Sønnen, Stedfortrederen din - Han har jeg gitt deg for at Han nå skal gjelde i ditt sted! Derfor skal du nå ta din tilflukt til Ham!»

«Vær ikke lik hest og muldyr, som ikke har forstand! Deres smykke er tømme og bissel til å tvinge dem med. De vil ikke komme nær til deg» (Slm. 32,9), sier Ordet. Vær ikke slik, sier Han til deg nå.

At Jesus satte seg ved Majestetens høyre hånd, som vi leser det her - det betyr ikke annet enn at den gjerning Han forut hadde utført, den var også godkjent av Majesteteten. Og hva var nå det for gjerning igjen da? Jo, renselsen for dine synder. Den er blitt godkjent! - Jesus har fått sette seg! - Han har inntatt tronen, Han som har arbeidet for deg! Kan du løfte blikket et lite øyeblikk på dette? Han som har ordnet din sak er ingen ringere enn Han som sitter på himmelens trone, altså den høyeste av alle. Hvem skal da kunne stige over Ham og si, at denne Hans gjerning ikke er nok? Si meg det!

Du kan gå herfra med jubel i hjertet, om du bare vil høre Guds ord til deg!

Du kan gå herfra med hjertet fylt av det samme som fyller Guds hjerte, nemlig: Sønnen! - Og om du ikke nettopp føler det slik, kan du iallfall gå herfra med blikket på den samme, som Faderen har blikket på, nemlig: Sønnen! Her kommer nemlig ikke an på hvordan du føler det, kald, tom og øde, eller varm og brennende - det som Faderen har gitt deg i Jesus det står fast om så himmel og jord forgår. Det var det jeg så gjerne ville peke på for deg nå!

Det har vært en her på jord og arbeidet ferdig en frelse for deg, og om Ham sier Faderen i teksten vår her: «Du er min Sønn, jeg har født deg i dag!» (v.5).

Kom med din synd, om så for tusende gang, så svart og vemmelig den enn er - det er ikke frelsen, at du får lagt av deg den, men at du har fått en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus den Rettferdige, Han er en soning! - For din synd.

Det skal bli din sanne hjelp i kampen, å få se på Ham midt i din nød, og vite, at så lenge du min frelser åpenbares for himmelens trone, så lenge er også min sak god, tross min store skade. Gud være lovet!

**Gud være lovet, min sjel er frelst
I kraft av blodet, av blodet!
Nå kan du byde meg hva som helst,
Jeg velger blodet.
Min sorte drakt er blitt snehvit skrud,
Og jeg står hellig og ren for Gud
I kraft av blodet, av blodet.**

Vår venn! Av Lorenz Chr. Rezius

Les: Joh. 1, 19 ? 28

Det er min venns røst som banker (eldre overs.). Slik taler den brud som er fylt av glede i Høysangen 5,2.

Når man hører at det banker, og mener eller forestiller seg at det er denne eller hin venn, som man inderlig elsker - med hvilken glede, med hvilken letthet og hurtighet springer man ikke da opp for å lukke ham inn!

Slik var det også med den åndelige brud, så meget mer som hun med sikkerhet visste at det var den himmelske brudgom som banket, ettersom hun av erfaring enkelt skjelnet Hans banking fra alle andres.

Skulle det kunne falle noen inn å spørre: Hvem er da denne venn? Eller: Hva er din venn fremfor andre venner? (Høys. 5,9) så kunne man besvare dette bare med det spørsmål: Hvilken av alle i himmelen og på jorden, har vel best fortjent navnet venn? Hvem er den største, den mest trofaste, den første blant alle venner? Mon ikke Han som gikk i døden endatil for sine fiender?

Kan noe vennsksapsbevis overgå, eller bare settes ved siden av dette? Ingen har større kjærlighet enn denne, at han setter sitt liv til for sine venner. (Joh. 15,13). Og det har jo Jesus vår frelser gjort - ja, Han har gjort det som

mer er: Han har gitt sitt liv hen for oss, da vi ennå var Hans fiender. Han har elsket oss arme mennesker, og vist seg som vår venn fra evighet. For da Han forutså vårt ulykkelige fall tok Han i Guds kjærlighetsråd allerede da på seg å bli vår redder, vår frelser.

Han har i tiden vist seg å være vår venn - for i tidens fylde holdt Han sitt løfte, kom til oss på jorden, ble et menneske som vi, for å kunne hjelpe oss. Han viste seg som vår venn under hele sin trettitreårige vandring på jorden - for Han gikk omkring og gjorde vel alle steds imot alle som ville benytte seg av Hans gode hjerte. Han helbredet åndelig og legemlig syke. Han lærte og forkynte frelsens vei. Han underviste menneskene om, hvordan de skulle kunne komme tilbake til Gud, som de var falt fra - ja hvert trinn Han gikk, hvert ord Han talte, var ofret til arme synderes beste, og siktet til vårt vel.

Han viste i sine siste timer, at Han var vår venn - for da ga Han seg selv hen til et sonoffer, for å forlike oss med Gud, da bar Han hele Guds vrede og forbannelse i vårt sted, for at vi som hadde fortjent dette, skulle gå fri. Da lot Han alt sitt blod utøse, og endatil sitt hjerte briste for oss - ja Han sparte ikke sitt liv, da det å gi det hen var

nødvendig til vår frelse. Å! – hvor høyt roper ikke alt dette til oss: Se hvor Han elsket folket! (5 Mos. 33,3).

Også etter sin oppstandelse fra de døde viste Han, at Han var vår venn - for da sendte Han ut sine disipler med den befaling, at de skulle gå ut i hele verden for å forkynne evangeliet, og forkynne alle, alle syndere, alle mennesker, at de kunne bli frelst og salige.

Ennå viser Han seg som vår venn - for Han sitter hos Faderens høyre hånd, ber daglig for oss som vår talsmann, og arbeider utrettelig med sin nåde på alle menneskers hjerter, for å dra dem til seg og gjøre dem salige. Hvem er da en slik venn som Jesus? Hvem har vel avlagt så mange og store bevis på sitt vennskap mot oss? Å, Gud være lovet! Ingen er utelukket fra dette Hans vennskap; slik har Han elsket og slik elsker Han ennå alle mennesker. Derfor våger vi å kalle Ham ikke bare de troendes, men alle menneskers venn og frelser (1 Tim. 4,10), ettersom Han ennå så hjertelig tenker på dem alle til det

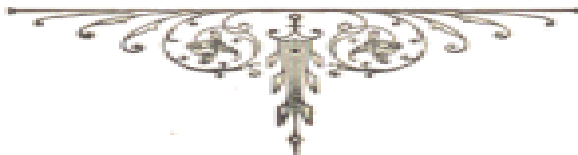
gode, slik at endatil den aller største synder, det aller sletteste menneske med sannhet kan sies å være elsket av Jesus med en kjærlighet uten like.

Å synder! - dersom du visste, dersom du rett kjente, hvilken venn du har i denne Jesus, hvor høyt Han elsker deg, hvor ømt Han alltid har tenkt og ennå tenker på deg - da skulle du ikke lenger kunne gå slik med kulde imot Ham i ditt hjerte - da ville du visst elske Ham igjen.

Det er min venns røst som banker. Han banker ikke bare hos de benådede, de troende som allerede erkjenner Ham som deres venn, men Han banker med sin nådes og kjærlighets røst på alle synderes hjerter, for å få inngang hos dem, og gjøre dem salige.

Enhver sjel, hvor syndig, elendig og udugelig til det gode den enn måtte være, kan få erfare sannheten av disse Hans egne ord: «Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham.» (Åp. 3,20).

Det aldri var noen som Jesus på jord,
Så medynksfull, kjærlig og mild!
Det finnes ei noen som Jesus så stor,
Især for de får som fór vill.

PORTO BETALT
PORT PAYÉ
NORGE

Returadresse:
Alt av nåde!
Eklundbakken 11
N-3770 Kragerø

Holtanemøtene 2010

Også i år planlegger vi sommermøter på Holtane bedehus, Sannidal i Kragerø, og vil med dette få gjøre oppmerksom på det, overfor alle som måtte ønske å samles noen dager om Guds ord her. **Du er hjertelig velkommen!**

Møtene er bestemt lagt til uke 30 og begynner med kveldsmøte onsdag 28 juli - avsluttes med formiddagsmøte søndag 1 august.

Talere som er satt opp i år - så langt - er Einar Kristoffersen, Kragerø og Dagfinn Sandal, Florø.

Ta gjerne kontakt for info angående overnatting o.l. (se adr. og tlf.nr. under!). Vær tidlig ute, dersom du ønsker overnatting på Støa Camp. Tlf.: 35 99 02 61 (Gjør da oppmerksom på at dere skal delta på møtene).

Møteoversikt: <http://www.ekris.net/dgev/holtane.htm>

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets giror**: 9722 22 65588

NB! Vennligst gi beskjed ved adresseforandring i god tid, da postens ettersendingsperiode er svært begrenset!

Alt av nåde!
www.bladet.org